

var hans Omtale af, hvorledes de Radikale vare komne til deres Betænkning. Maa jeg sige, at jeg synes, det er overordentlig klogt gjort af de radikale Udvalgsmedlemmer, at de ere gaaede til en Mand, der er saa godt inde i Jernbanespørgsmaal som Hr. C. C. Clausen, idet jeg synes, det altid er klogere at bære sig saaledes ad end at lave noget, som ikke er saa godt, som det kunde blive, naar man søgte den tilbørlige Hjælp. Jeg synes, det vilde have været overordentlig klogt, om den ærede Ordfører og den højtærede Minister, da de skulde svare det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang), havde baaret sig ad paa en lignende Maade, om de, i Stedet for at stole paa sig selv og derved give et meget, meget tyndt Svar, havde henvendt sig til Folk, som virkelig havde nogle Betingelser for at kunne fournere dem med Oplysninger, som satte dem i Stand til at give et godt Svar. Saa havde vi haft mere Interesse af at høre paa dette Svar, og Opgaven var sikkert bleven noget vanskeligere for det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds, end den nu blev.

Baade den ærede Ordfører og den højtærede Minister have meget varmt takket det ærede Medlem fra Slagelse (H. Neergaard) for den Tilslutning, han gav Forslaget, og jeg forstaar saa udmærket godt, at de fandt Anledning dertil, thi denne Tilslutning viser, hvor godt Hjertelaget er fra det ærede Medlems Side overfor Fler-tallet og Ministeriet. Hans Bemærkninger gik jo nærmest imod Forslaget, men stadig sejrede Hjertelaget, saa at han endte med at sige, at han kunde yde Forslaget og Ændringerne sin Støtte.

Jeg vilde ønske, at Forslaget havde været af den Beskaffenhed, at ogsaa vi Socialdemokrater kunde være gaaede med til det, men det kunne vi ikke, det er ganske umuligt, naar vi ville tage Hensyn til Befolkningens Interesser. Og jeg kan gerne sige — det vise jo de Tal og Oplysninger, som det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) have fremsat —, at ogsaa naar vi tage Hensyn til Statens Interesser, maa vi gaa imod dette Forslag.

Bang: Den højtærede Trafikminister brugte et meget nonchalant Udtryk om den Kritik, jeg havde rejst overfor det Talmateriale, som dannede Grundlaget for de Beregninger, hvoraf de berømte 4 Mill. vare fremgaaede. Han sagde, at jeg havde holdt et meget akademisk Foredrag. Jeg synes, at det er en noget besynderlig Opfattelse. Altsaa, det er kun et ren-

akademisk Spørgsmaal, om alle de Beregninger, hvorpaa de 4 Mill. ere byggede, ere falske eller rigtige! Drøftelsen af, om selve det finansielle Grundlag for Loven holder Stik eller ej, om det er grebet ud af Luften, eller det har noget paa sig, er en akademisk Diskussion! Om der i Virkeligheden er tilvejebragt den mindste Sandsynlighed for de 4 Mill. Kr., der bestandig fremføres, eller vi ligesaa godt kunne faa 2 Mill. Kroners Merindtægt eller maaske slet ingenting eller maaske et Tab, det er et akademisk Spørgsmaal, som der ikke er nogen Grund til at gaa videre ind paa! Det forekommer mig, at netop det er det allervigtigste Spørgsmaal, det fundamentale Spørgsmaal, og det forekommer mig, at enhver, der har politisk Ansvarsfølelse, maa kræve det Spørgsmaal oplyst som en Betingelse for, at han overhovedet kan stemme for Forslaget. Ganske vist ville vi fra Socialdemokratiets Side ikke stemme for Forslaget, det har jeg gjort Rede for ved første Behandling, og jeg antog, det var unødvendigt her dybere at udvikle de samme Grunde, jeg den Gang fremførte. Men hvis der havde været tilvejebragt en virkelig Sandsynlighed for, at Loven vilde indbringe, hvad der var blevet lovet, vilde jeg have forstaaet og respekteret, at man fra Venstres og Højres Side, ud fra de særlige Forudsætninger, som disse Partier nære og have udviklet, kunde stemme for Loven. Jeg vilde have betragtet det som forkert, men jeg havde forstaaet det. Derimod forekommer det mig ganske uforstaaeligt, hvis Venstre og Højre stemme for dette Forslag, efter at det har vist sig, at hele den Basis, hvorpaa det hviler, er falsk.

Den højtærede Minister har Ret i, at man ikke kan naa til nogen absolut Vished — det har jeg ogsaa fremhævet — for, hvor meget Loven vil indbringe, kun til en større eller mindre Sandsynlighed; men jeg hævdede, at Trafikministeriet i Virkeligheden ikke havde tilvejebragt nogen som helst Sandsynlighed, men kun en Mulighed, og jeg nævnede, hvad jeg maa have Lov til at gentage, at den Mulighed, som er tilvejebragt, er af lignende Beskaffenhed som, at jeg i næste Trækning vinder i alt Fald et meget stort Lod. Det er en Mulighed, som altid er til Stede, men dog ikke af den Slags Muligheder, som i alt Fald jeg bygger min Eksistens paa. Men det er i Virkeligheden det, vi ere ved at gøre i det Øjeblik, denne Lov vedtages. Man maa altid nøjes med mere eller mindre sandsynlige Skøn, men der kan mellem den højere eller lavere Sandsynlighedsgrad, som kan